BENDROJO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. spalio 13 d.*

„Viešoji tarnyba – Pareigūnai – Drausminė procedūra – Invalidumo pripažinimo procedūros sustabdymas vykstant drausminei procedūrai – Nušalinimas nuo pareigų – Invalidumo pripažinimo procedūra, netekusi dalyko po nušalinimo nuo pareigų – Ieškinys dėl panaikinimo – Asmens nenaudai priimtas aktas – Priimtinumas – Gero administravimo principas – Rūpestingumo pareiga – Akivaizdi vertinimo klaida“

Byloje T-22/20

IB, atstovaujamas *avocate* N. de Montigny,

ieškovas,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą A. Lukošiūtės, padedamos *avocat* B. Wägenbaur,

atsakovę,

dėl pagal SESV 270 straipsnį pateikto prašymo panaikinti 2019 m. kovo 14 d. EUIPO sprendimą tiek, kiek juo, pirma, ieškovui skirta nuobauda – nušalinimas nuo pareigų, nesumažinant jo teisių į pensiją, ir, antra, galutinai užbaigiama jo invalidumo pripažinimo procedūra,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen, teisėjai N. Półtorak ir M. Stancu (pranešėja),

posėdžio sekretorius P. Cullen, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2021 m. kovo 9 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą[1]

[Praleista]

* Proceso kalba: prancūzų.

[1] Pateikiami tik tie šio sprendimo punktai, kuriuos Bendrasis Teismas mano tikslinga paskelbti.

Procesas ir šalių reikalavimai

22 2020 m. sausio 13 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo ieškovo ieškinį.

23 2020 m. sausio 16 d. atskiru dokumentu ieškovas pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 66 straipsnį paprašė neatskleisti jo tapatybės ir tam tikrų duomenų visuomenei. Šis prašymas buvo patenkintas 2020 m. kovo 30 d.

24 2020 m. kovo 26 d. EUIPO pateikė atsiliepimą į ieškinį.

25 2020 m. liepos 20 d. ieškovas pateikė dubliką.

26 Proceso rašytinė dalis buvo baigta po to, kai 2020 m. rugsėjo 1 d. pateiktas triplikas.

27 Atitinkamai 2020 m. rugsėjo 9 ir 22 d. EUIPO ir ieškovas pagal Procedūros reglamento 106 straipsnį paprašė surengti teismo posėdį.

28 2021 m. sausio 29 d. Bendrasis Teismas (pirmoji kolegija), remdamasis Procedūros reglamento 89 straipsniu, nusprendė pateikti ieškovui klausimų, į kuriuos jis turėjo atsakyti raštu; į šiuos klausimus jis atsakė per nustatytą terminą.

29 Per 2021 m. kovo 9 d. posėdį išklausytos šalių nuomonės žodžiu ir jų atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

30 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą „tiek, kiek juo [jis] nušalinamas nuo pareigų <…> ir galutinai nutraukiami visi darbo santykiai su juo, įskaitant šio sprendimo pasekmes, susijusias su galutiniu invalidumo pripažinimo procedūros užbaigimu“,

– priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

31 Dublike ieškovas taip pat prašo, kad Bendrasis Teismas prireikus EUIPO paprašytų pateikti statistinius duomenis apie priimtus sprendimus ir taikytas sankcijas per jos personalo atžvilgiu vykdytas drausmines procedūras.

32 EUIPO Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl ieškinio dalyko ir jo priimtinumo, kiek tai susiję su galutiniu invalidumo pripažinimo procedūros užbaigimu

33 Siekiant įvertinti ieškinio pagrįstumą, pirmiausia reikia patikslinti jo dalyką, nes šalys nesutaria šiuo klausimu.

34 Kaip matyti iš šio sprendimo 30 punkto ir ieškinio, ieškovas iš esmės prašo panaikinti ginčijamą sprendimą ne tik tiek, kiek juo jis nušalinamas nuo pareigų, bet ir tiek, kiek juo galutinai užbaigiama invalidumo pripažinimo procedūra.

35 EUIPO tvirtina, kad ginčijamo sprendimo dalykas yra tik ieškovo nušalinimas nuo pareigų, o ne invalidumo pripažinimo procedūros užbaigimas, nes po nušalinimo ši procedūra neteko dalyko. Kadangi invalidumo pripažinimo procedūra yra atskira nuo drausminės procedūros, ji nėra ginčijamo sprendimo, taigi, ir šio ieškinio dėl panaikinimo dalykas, todėl visi argumentai, susiję su invalidumo pripažinimo procedūra, turi būti atmesti kaip nepriimtini. Tokie argumentai pirmiausia pateikti pirmajame pagrinde, grindžiamame invalidumo pripažinimo procedūros sustabdymo neteisėtumu, ir antrojo pagrindo pirmoje dalyje, grindžiamoje drausminės procedūros pagrįstos trukmės pažeidimu.

36 Konkrečiai kalbant, EUIPO teigimu, pirma, iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad vien institucijos tylėjimo negalima prilyginti sprendimui, išskyrus atvejus, kai yra aiškių nuostatų, įtvirtinančių terminą, kuriam pasibaigus laikoma, kad institucija, kurios paprašyta pareikšti nuomonę, priėmė sprendimą, ir apibrėžiančių tokio sprendimo turinį, o nagrinėjamu atveju taip nėra, nes jokioje nuostatoje nenumatyta, jog sprendimas nušalinti nuo pareigų savaime reiškia numanomą sprendimą užbaigti prieš tai sustabdytą invalidumo pripažinimo procedūrą.

37 Antra, per teismo posėdį EUIPO nurodė, kad ieškovas turėjo ginčyti 2018 m. vasario 16 d. raštą, kuriuo paskyrimų tarnyba pranešė ketinanti pradėti administracinį tyrimą, kad papildytų OLAF nustatytas faktines aplinkybes. Kadangi šis tyrimas buvo atliktas po OLAF tyrimo ir po jo gali būti pradėta drausminė procedūra, iš minėto rašto buvo galima numanyti, kad invalidumo pripažinimo procedūra bus sustabdyta vykstant ne tik minėtam tyrimui, bet ir vėlesnei drausminei procedūrai.

38 Trečia, EUIPO teigimu, net darant prielaidą, kad ieškovas kartu su 2019 m. birželio 14 d. skundu pateikė administracijai prašymą, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 1 dalį, tęsti invalidumo pripažinimo procedūrą ir kad ji į šį prašymą neatsakė, šis prašymas yra nepriimtinas, nes, viena vertus, jį pateikdamas ieškovas jau nebebuvo pareigūnas ir, kita vertus, jis pateiktas pasibaigus pagrįstam terminui, skaičiuojant nuo tos dienos, kai baigtas OLAF tyrimas, t. y. 2017 m. lapkričio mėn. Be to, net jei minėtas prašymas būtų priimtinas, administracijos atsisakymas, esantis sprendime atmesti skundą, negalėtų būti ginčijamas šioje byloje, nes ieškovas nepateikė skundo dėl šio implicitinio atmetimo, todėl šis sprendimas tapo galutinis.

39 Ieškovas nesutinka su šiais argumentais. Pirmiausia jis teigia, kad, kaip matyti iš 2019 m. balandžio 26 d. vidaus rašto, invalidumo pripažinimo procedūra buvo užbaigta tuo pačiu metu, kai priimtas ginčijamas sprendimas. Be to, kadangi galutinis invalidumo pripažinimo procedūros užbaigimas iš esmės nėra savarankiškas, palyginti su ginčijamu sprendimu, kuriuo šis užbaigimas grindžiamas, būtent tame sprendime tiesiogiai ir galutinai įtvirtinta jo situacija, kiek tai susiję ir su invalidumo pripažinimo procedūra. Taigi šis sprendimas jam nepalankus, nes juo jis nušalinamas nuo pareigų, galutinai nutraukiama jo invalidumo pripažinimo procedūra ir iš jo atimamas atlyginimas ir išmokos. Ieškovo nuomone, iš esmės tai yra aktas, sukeliantis daugialypių sprendimo galią turinčių pasekmių. Galiausiai jis patikslina, kad, viena vertus, net atsisakymas priimti sprendimą gali būti laikomas asmens nenaudai priimtu aktu ir, kita vertus, tokia situacija panaši į tas, kurios patenka į ginčų dėl paaukštinimo sritį. Dėl per teismo posėdį pateikto argumento ieškovas atsikerta, kad negalėjo ginčyti 2018 m. vasario 16 d. rašto, nes šis raštas yra tik tarpinė priemonė.

40 Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas turi patikrinti, ar, kaip teigia ieškovas, ginčijamu sprendimu EUIPO taip pat išreiškė savo poziciją dėl invalidumo pripažinimo procedūros.

41 Šiuo klausimu primintina, kad pagal suformuotą jurisprudenciją asmens nenaudai priimtas aktas yra tas, kuris sukelia privalomų teisinių pasekmių, galinčių tiesiogiai ir nedelsiant daryti poveikį ieškovo interesams ir taip aiškiai pakeisti jo teisinę padėtį; tokį aktą turi priimti kompetentinga institucija ir jame turi būti išdėstyta galutinė administracijos pozicija (šiuo klausimu žr. 2019 m. gruodžio 20 d. Nutarties *ZU / EIVT*, T-154/19, nepaskelbta Rink., EU:T:2019:901, 27 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Šios pasekmės turi būti vertinamos remiantis objektyviais kriterijais, pavyzdžiui, to akto turiniu, prireikus atsižvelgiant į jo priėmimo aplinkybes ir jį priėmusios institucijos įgaliojimus (žr. 2020 m. gegužės 13 d. Nutarties *Lucaccioni / Komisija*, T-308/19, nepaskelbta Rink., EU:T:2020:207, 45 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

42 Be to, priemonės kvalifikavimas kaip asmens nenaudai priimto akto priklauso ne nuo jos formos ar pavadinimo, bet nuo jo turinio ir pirmiausia nuo to, ar ji sukelia privalomų teisinių pasekmių, galinčių tiesiogiai ir nedelsiant daryti poveikį ieškovo interesams ir taip aiškiai pakeisti jo teisinę padėtį (žr. 2019 m. gruodžio 17 d. Nutarties *AG / Europol*, T-756/18, nepaskelbta Rink., EU:T:2019:867, 43 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

43 Pirma, tiek ikiteisminiame, tiek teisminiame etape EUIPO pareiškė, kad invalidumo pripažinimo procedūra neteko dalyko dėl sprendimo nušalinti nuo pareigų, kaip, beje, matyti iš 2019 m. balandžio 26 d. vidaus rašto. Konkrečiai kalbant, sprendime atmesti skundą paskyrimų tarnyba iš esmės konstatavo, kad ieškovas nebedirbo Europos Sąjungai, todėl neturėjo teisės prašyti pradėti invalidumo pripažinimo procedūrą. Kadangi jis nustojo eiti pareigas, nebebuvo reikalo pradėti tokios procedūros, siekiant išsiaiškinti, ar jis gali eiti šias pareigas.

44 Taigi teiginys, kad, priėmus sprendimą nušalinti nuo pareigų, invalidumo pripažinimo procedūra netenka dalyko, reiškia galutinę poziciją dėl šios procedūros baigties.

45 Antra, pažymėtina, kad, kaip teisingai nurodo ieškovas, 2018 m. vasario 16 d. raštas buvo tik tarpinė priemonė, kuri galutinai neatspindi administracijos pozicijos dėl invalidumo pripažinimo procedūros. Remiantis suformuota jurisprudencija, kiek tai susiję su aktais ar sprendimais, kurių rengimas apima keletą etapų, visų pirma priimtais pasibaigus vidaus procedūrai, pažymėtina, jog tik priemonės, išreiškiančios galutinę institucijos poziciją šios procedūros pabaigoje, o ne tarpinės priemonės, skirtos galutiniam sprendimui priimti, laikytinos aktais, dėl kurių galima pareikšti ieškinį (žr. 2020 m. gegužės 13 d. Nutarties *Lucaccioni / Komisija*, T-308/19, nepaskelbta Rink., EU:T:2020:207, 47 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

46 Konstatuotina, kad minėtame laiške aiškiai nurodyta, jog OLAF neprivalo priimti sprendimo dėl medicininių faktų, todėl su šiuo aspektu susijusi tyrimo dalis gali būti užbaigta tik atlikus tinkamą medicininį patikrinimą. Be to, iš drausmės komisijos posėdžio protokolo 54 punkto taip pat matyti, kad pati paskyrimų tarnyba patvirtino, jog bet kokį su ieškovu susijusį medicininį sprendimą turi priimti gydytojai po sveikatos patikrinimo ir pagal tinkamą procedūrą, o tai leidžia manyti, kad EUIPO neatmetė galimybės ieškovui atlikti kitą medicininį patikrinimą, kad patikrintų, ar ieškovo liga, kuria jis teigia sergantis, pasitvirtins. Taigi, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, konstatuotina, kad 2018 m. vasario 16 d. raštas yra tik tarpinė priemonė, kiek tai susiję su invalidumo pripažinimo procedūra.

47 Taip pat reikia atmesti EUIPO argumentą, kad 2019 m. birželio 14 d. ieškovo skunde buvo pateiktas Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 1 dalimi grindžiamas prašymas tęsti invalidumo pripažinimo procedūrą, o EUIPO šį prašymą netiesiogiai atmetė ir ieškovas to tinkamai neginčijo. Iš tiesų, kaip ieškovas patvirtino dublike ir per teismo posėdį, savo argumentais šiuo klausimu jis siekė ginčyti tik invalidumo pripažinimo procedūros užbaigimą, dėl kurio nuspręsta ginčijamame sprendime.

48 Remiantis tuo, kas išdėstyta, ir ypač pirma aprašytomis aplinkybėmis, kuriomis buvo priimtas sprendimas nušalinti nuo pareigų, matyti, kad jame pateikiama galutinė administracijos pozicija dėl drausminės procedūros ir netiesiogiai, bet neabejotinai dėl invalidumo pripažinimo procedūros. Kadangi dėl ginčijamo sprendimo buvo pateiktas išankstinis skundas dėl šių dviejų aspektų, ieškinys taip pat turi būti pripažintas priimtinu tiek, kiek jis susijęs su galutiniu invalidumo pripažinimo procedūros užbaigimu.

Dėl ieškinio pagrįstumo

49 Grįsdamas ieškinį ieškovas remiasi trimis pagrindais; pirmasis grindžiamas neteisėtu invalidumo pripažinimo procedūros užbaigimu, antrasis – per drausminę procedūrą padarytais pažeidimais, o trečiasis – Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 10 straipsnio pažeidimu.

Dėl ieškinio pirmojo pagrindo, iš esmės grindžiamo tuo, kad invalidumo pripažinimo procedūra užbaigta neteisėtai

[Praleista]

63 Bendrasis Teismas pažymi, kad pirmąjį pagrindą iš esmės sudaro dvi dalys: pirma grindžiama gero administravimo principo ir rūpestingumo pareigos pažeidimu, o antra – piktnaudžiavimu įgaliojimais.

– Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies, grindžiamos gero administravimo principo ir rūpestingumo pareigos pažeidimu

64 Pirmoje dalyje ieškovas teigia, kad po to, kai invalidumo pripažinimo procedūra buvo sustabdyta, ji niekada nebuvo tęsiama arba iš naujo pradėta ir kad jos galutinis užbaigimas jo nušalinimo nuo pareigų momentu skiriasi nuo paprasto administracijos inicijuoto sustabdymo. Ieškovo nuomone, EUIPO teiginys, kad drausminė procedūra ir invalidumo pripažinimo procedūra skiriasi viena nuo kitos ir neturi viena kitai įtakos, neturi reikšmės ir neleidžia pateisinti paprasčiausio invalidumo pripažinimo procedūros nutraukimo. Dėl to, kad galutinai užbaigta invalidumo pripažinimo procedūra, ieškovas dabar neturi minimalių pragyvenimo pajamų ir negauna pensijos. Taigi nutraukusi dėl jo pradėtą invalidumo pripažinimo procedūrą administracija akivaizdžiai nesilaikė rūpestingumo pareigos, pareigos suteikti pagalbą ir gero administravimo pareigos.

65 Visų pirma pasakytina, kad nereikia priimti sprendimo dėl EUIPO nurodyto nepriimtinumo pagrindo ir reikia atmesti ieškovo pateiktą argumentą, susijusį su padarytu tarnybiniu nusižengimu, nes šis argumentas nepakankamai pagrįstas, o ieškinio 67 punkte jis tik tvirtina, kad toks nusižengimas padarytas, bet nepateikia jokių tai pagrindžiančių argumentų.

66 Dėl rūpestingumo pareigos primintina, kad pagal jurisprudenciją ši pareiga atspindi abipusių teisių ir pareigų pusiausvyrą viešosios valdžios institucijos ir tarnautojų santykiuose. Ši pusiausvyra reiškia, be kita ko, kad priimdama sprendimą dėl pareigūno situacijos administracija turi atsižvelgti į visus veiksnius, kurie gali lemti jos sprendimą, ir paisyti ne tik tarnybos, bet ir, be kita ko, atitinkamo pareigūno interesų. Ši administracijos pareiga taip pat kyla iš gero administravimo principo, įtvirtinto Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnyje (žr. 2019 m. spalio 16 d. Sprendimo *Palo / Komisija*, T-432/18, EU:T:2019:749, 60 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

67 Be to, iš rūpestingumo pareigos kylančios administracijos pareigos iš esmės padidėja tuo atveju, kai nagrinėjama fizinės arba psichinės sveikatos sutrikimų turinčio ar galinčio turėti pareigūno situacija. Tokiu atveju jo prašymus administracija privalo nagrinėti vadovaudamasi itin atviru požiūriu (šiuo klausimu žr. 2021 m. birželio 30 d. Sprendimo *GW / Audito Rūmai*, T-709/19, nepaskelbtas Rink., EU:T:2021:389, 92 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

68 Vis dėlto, nors įmanoma, kad dėl rūpinimosi pareigos tam tikromis aplinkybėmis paskyrimų tarnyba gali sumažinti ar net panaikinti numatytą nuobaudą, atsižvelgimas į pareigūno interesus, įskaitant jo sveikatos būklę, vis dėlto negali atimti iš šios tarnybos galimybės skirti sankciją, net ir griežčiausią sankciją – nušalinimą nuo pareigų – tuo atveju, kai faktinės aplinkybės yra ypač sudėtingos ir negali būti priskirtos vien ar bent iš esmės atitinkamo pareigūno sveikatos būklei (šiuo klausimu žr. 1998 m. liepos 16 d. Sprendimo *Y / Parlamentas*, T-144/96, EU:T:1998:173, 50 punktą).

69 Galiausiai pažymėtina, kad jokioje Pareigūnų tarnybos nuostatų normoje nenumatyta, kad toks sprendimas galutinai nutraukti tarnybą kaip nušalinimas nuo pareigų lemia, jog invalidumo pripažinimo procedūra netenka dalyko, nors ji buvo pradėta tuo metu, kai pareigūnas dar dirbo. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas patikslino, kad laikinojo tarnautojo darbo sutarties nutraukimas negali pakenkti invalidumo komiteto darbui ir tam, kad jis galbūt pripažintų iki sutarties nutraukimo atsiradusį invalidumą, taip pat pakenkti atitinkamo tarnautojo teisėms pasibaigus su juo susijusiai procedūrai (1992 m. birželio 19 d. Sprendimo *V. / Parlamentas*, C-18/91 P, EU:C:1992:269, 40 punktas).

70 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad vykstant OLAF tyrimui invalidumo pripažinimo procedūra buvo sustabdyta ir vėliau nebuvo atnaujinta ir kad EUIPO nusprendė, jog invalidumo pripažinimo procedūra neteko dalyko dėl sprendimo nušalinti nuo pareigų, todėl jos nebebuvo galima tęsti nušalinus ieškovą nuo pareigų.

71 Visų pirma pažymėtina, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 69 punkte nurodytos jurisprudencijos, nė vienoje Pareigūnų tarnybos nuostatų normoje nenumatyta, kad, kai institucija sustabdo invalidumo pripažinimo procedūrą, pradėtą tuo metu, kai ieškovas dar ėjo savo pareigas, ši procedūra nebegali būti tęsiama, kai suinteresuotasis asmuo nustoja eiti pareigas priėmus sprendimą nušalinti jį nuo pareigų.

72 Taip pat konstatuotina, kad Sprendimo [*konfidencialu*] 53 punkte Bendrasis Teismas patikslino, kad, nors EUIPO neprivalėjo automatiškai patvirtinti invalidumo komiteto išvados, diskrecija, kurią ji turi dėl invalidumo komiteto nuomonės, negali jai leisti neribotą laiką ir nemotyvuotai atsisakyti priimti sprendimą remiantis šio komiteto nuomone.

73 Taigi administracija nepagrįstai teigia, kad invalidumo pripažinimo procedūra, pradėta ieškovui einant pareigas, negalėjo būti tęsiama dėl to, kad jis nušalintas nuo pareigų. Priešingai, galutinai užbaigusi invalidumo pripažinimo procedūrą neatsižvelgusi į ieškovo interesą tęsti šią procedūrą, EUIPO neįvykdė rūpestingumo pareigos ir pažeidė gero administravimo principą. Kaip priminta šio sprendimo 66 punkte, priimdama sprendimą dėl pareigūno situacijos administracija turi atsižvelgti į visus veiksnius, kurie gali lemti jos sprendimą, ir paisyti ne tik tarnybos, bet ir, be kita ko, atitinkamo pareigūno interesų. Taigi per invalidumo pripažinimo procedūrą administracija turėjo atsižvelgti į tai, kad vyksta drausminė procedūra, kurios baigtis gali lemti ieškovo nušalinimą nuo pareigų, ir atsižvelgdama į jo interesus užbaigti invalidumo pripažinimo procedūrą iki tol, kol buvo priimtas sprendimas nušalinti nuo pareigų, arba leisti ją tęsti vėliau.

74 Galiausiai pažymėtina, kad pats Sąjungos teisės aktų leidėjas Pareigūnų tarnybos nuostatų IX priedo 9 straipsnyje ketino pareigūnams ar buvusiems pareigūnams, kurie dėl amžiaus ar sveikatos būklės nebegali dirbti, net ir tuo atveju, kai skiriama griežčiausia drausminė nuobauda, t. y. nušalinimas nuo pareigų, užtikrinti bent minimalų pragyvenimo lygį.

75 Šios išvados, kad EUIPO neįvykdė rūpestingumo pareigos ir pažeidė gero administravimo principą, nepaneigia jos argumentas, kad ieškovas turėjo per pagrįstą terminą administracijai pateikti prašymą atnaujinti invalidumo pripažinimo procedūrą. Viena vertus, kaip matyti ir iš Sprendimo [*konfidencialu*] 53 punkto, tokios iniciatyvos turėjo imtis institucija, o ne ieškovas.

76 Kita vertus, iš Pareigūnų tarnybos nuostatų 59 straipsnio 4 dalies bendros struktūros matyti, kad kai paskyrimų tarnyba pradeda invalidumo pripažinimo procedūrą kreipdamasi į invalidumo komitetą dėl pareigūno, kurio bendra laikinojo nedarbingumo atostogų trukmė per bet kurį trejų metų laikotarpį viršija 12 mėnesių, būtent ji turi atnaujinti sustabdytą procedūrą ir ją užbaigti.

77 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pritarti šio ieškinio pagrindo pirmai daliai ir, nesant reikalo priimti sprendimo dėl antros dalies, grindžiamos piktnaudžiavimu įgaliojimais, panaikinti ginčijamą sprendimą tiek, kiek juo galutinai užbaigiama invalidumo pripažinimo procedūra.

[Praleista]

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nusprendžia:

1. Panaikinti 2019 m. kovo 14 d. Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybos (EUIPO) sprendimą, kiek juo galutinai užbaigiama IB invalidumo pripažinimo procedūra.

2. Atmesti likusią ieškinio dalį.

3. Kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Kanninen Półtorak Stancu

Paskelbta 2021 m. spalio 13 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.